

Obseg očitno pravično razpodeljenega prostora, ki je namenjen v knjigi posameznim državam oziroma narodom, je približno 20 do 40 strani. Jugoslaviji je odmerjen prostor od str. 81 do 109 (torej ok. 30 str.). Največ prostora je posvečenega Nemški demokratični republiki (ok. 40 str.) in ČSSR (ok. 50 str.), kjer pa se obravnavata češka in slovaška bibliografija vsaka zase.

Avtorji posameznih nacionalnih pregledov so v drugi izdaji z malo izjemami skoraj vsi novi, medtem ko je notranja razporeditev gradiva po treh poglavjih ostala neizpremenjena. Vsi pregledi so v bistvu razen majhnih izjem na novo napisani. Zaključuje jih združeno avtorsko, stvarno in imensko kazalo.

Skupen jugoslovanski delež je za priročnik napisal prof. Janez Logar. Skladno z dogovorjenim načrtom o sestavi pregledov je tudi ta prispevek sestavljen tako kakor drugi. Na prvem mestu je kratek skupni pregled razvoja bibliografije pri jugoslovanskih narodih od začetkov do leta 1945, pri čemer avtor zaradi njihove zgodovinske usode utemeljeno poudarja neenotnost in težave pri rojstvu te bibliografije. Nato sledijo malo obsežnejši sintetični pregledi razvoja pri posameznih jugoslovanskih narodih oziroma pokrajinah: pri Srbiji, pri Hrvaški, pri Bosni in Hercegovini, pri Črni gori, pri Makedoniji in pri Sloveniji. Kot zadnji del sledi seznam najpomembnejših in najznačilnejših bibliografskih del, razporejenih po strokah. Avtorju je treba priznati, da je svoje delo in nalogo opravil temeljito, s suverenim poznavanjem gradiva, jasno, precizno in strnjeno, zraven pa s strogo pravičnostjo in izredno objektivnostjo, kar še posebej opazimo pri navajanju bibliografij posameznih jugoslovanskih narodov. Nič važnejšega ni izpuščeno, vse-

mu je dan primeren poudarek po pomembnosti in zasluženju. Ves tekst prispevka je kakor ulit, tak, kakršnemu ni mogoče odvzeti in komajda kaj dodati, ker je za svoj omejeni obseg do skrajnosti izčrpen. Tako odlično predstavlja celotno jugoslovansko in z njo tudi slovensko bibliografsko vedo pri narodih, ki jim je publikacija namenjena.

France Dobrovoljc

Studi Goriziani. Rivista della Biblioteca Statale Isontina di Gorizia. 51-52/1980

Goriška revija, ki jo izdaja ugledna državna biblioteka onstran meje, je bila v Knjižnici že večkrat prikazana, vendar vseeno velja pripomniti, da to ni ozka bibliotekarska revija. Poleg zanimivih novic o delu knjižnice in o dopolnjevanju njenih fondov prinaša namreč tudi vrsto razprav s širšega kulturnega področja. Tako srečamo na straneh te revije npr. razpravo Brune de Marchi o lingvistični situaciji v Furlaniji—Benečiji—Juljski krajini, ki obravnava medsebojne jezikovne odnose med italijanskim, benečanskim in furlanskim idiomom. Zanimiva in tudi za Slovence je pomembna razprava Pier Paola Dorsi o organizaciji sodišč v Gorici med leti 1783 in 1850. Skupno prinaša letnik osem razprav, s katerimi se zbornik približuje tistemu tipu tovrstnih publikacij, kot jih pri nas izdajajo nekateri muzeji, npr. Goriški muzej v Novi Gorici. Gre pa za zanimiv koncept, ki skuša uveljaviti biblioteko kot center za različne humanistične raziskave.

Za nas sta pomembnejši dve drugi rubriki. *Knjižni informator o publikacijah regionalnega pomena* nam nudi pomemben bibliografski vir tudi za našo nacionalno

bibliografijo, saj opisuje marsikatero publikacijo zamejskih Slovencev, ki je ostala pri nas neopažena.

Poleg tega je interesantna tudi rubrik poročil in recenzij, saj sta vanjo vključeni med drugim kritiki o naših publikacijah.

Fulvio Monai ocenjuje *Trojezično izdajo Kosovelovih pesmi* (slovensko-italijansko-nemško), ki jo je izdalo Založništvo tržaškega tiska v sodelovanju s Celovško založbo. V knjigi sta združeni močni umetniški izpovedi pesnika Kosovela in grafika Spacala o Krasu.

Vsekakor tudi ne moremo mimo tehtne kritike *Priročnika za strokovno obdelavo zvočnega gradiva*, ki ga je Marta Filli objavila v Zborniku Goriške knjižnice Franceta Bevka (Nova Gorica 1979, str. 19—102). Članek je napisal Arigo Grazia, znani italijanski bibliotekarski strokovnjak za mednarodne standarde, ki dela v Biblioteca dell'Archiginnasio v Bologni.

Avtor najprej ugotavlja, kakšno je stanje v italijanskih bibliotekah glede na stopnjo obdelanosti zvočnega gradiva, ter prihaja do ugotovitve, da je nujno potrebno pomenotiti tudi to področje in tu vidi velik pomen *Priročnika* ter predlaga, da bi bil preveden in objav-

ljen tudi v Italiji. Do svojega sklepa prihaja ob primerjavi *Priročnika* s standardom za neknjižnično gradivo ISBD (NBN) ter ugotavlja, da avtorica spretno in adekvatno prilagaja zahteve standarda na specifično področje in je uspešna celo tam, kjer so norme standarda le splošne zaradi njegove naloge, da služi za obdelavo različnih materialov. »Kdor je skušal kompilirati grupe pravil za neknjižni material, prav gotovo dobro pozna težave, s katerimi se sreča, če hoče ostati na liniji standarda,« dodaja.

Poleg tega osnovnega kriterija pisec vrednoti tudi praktično vrednost *Priročnika*, pri čemer si pomaga s svojimi bogatimi delovnimi izkušnjami na tem področju. Ob vrsti drugih pozitivnih lastnosti publikacije opozarja kritik tudi na nekatere probleme, ki jih avtorica ni obdelala. Gre predvsem za obdelavo gradiva v več delih ozioroma za enote iz več komponent, poleg tega pa opozarja, da avtorica ni sprejela opisa na dveh nivojih.

Kritika vsekakor priča o uspehu dela Marte Filli, obenem pa nas opozarja na zanimanje, ki ga budi naše delo v tej italijanski reviji.

Zoltan Jan